

СУРМА

**Інформаційний бюлетень
Проводу
Українських Націоналістів**

№ 62

Київ

грудень

2013

ЗМІСТ

1. Відбувся XX Великий Збір Українських Націоналістів	2
2. Вступне слово Голови ОУН	3
3. Виступ Голови ОУН Б.Червака на XX ВЗУН	5
4.Український націоналізм і сьогодні: нові виклики і нові завдання	12
5.Спільна Заява ОУН і ОУН(б)	21
6. Звернення Жіночого Товариства імені Ольги Басараб та Олени Теліги	22
7. Про необхідність змін у Статуті ОУН	23
8. Довідник ОУН	27

ВІДБУВСЯ ХХ ВЕЛИКИЙ ЗБІР УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

14 грудня 2013 року в Києві відбувся ХХ Великий Збір Українських Націоналістів. Найвищий форум націоналістів відкрив голова Сенату ОУН професор Дмитро Степовик. Від імені управи Фундації імені Олега Ольжича в Канаді ХХ ВЗУН привітав Іван Підкович. Також було заслухано вітання від Голови, Дирекції та членів Дослідної Фундації імені Олега Ольжича у США, яке передав Екзекутивний Заступник Голови Михайло Герець – «Назарук», а також професора, доктора філософії зі США Наталії Іщук-Пазуняк.

Крім того, Великий Збір ОУН привітали представник ОУН у США – Олександра Ткаченко, Німеччині – Оксана Гриненко, Об'єднаних Арабських Еміратах – Дмитро Мосійчук.

Було зачитано вітання від Голови Проводу ОУН(бандерівців) Стефана Романіва. Народний депутат України, заступник Голови ОУН Павло Кириленко передав вітання від ВО «Свобода» та його голови Олега Тягнибока. Від ВО «Тризуб» імені Степана Бандери вітав Дмитро Ярош, Конгресу українських націоналістів – Степан Брацюнь, від Народного руху України Василь Куйбіда, Української республіканської партії – Сергій Джерж, Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова – Олег Баган.

ХХ ВЗУН ухвалив рішення прийняти до ОУН на правах колективного члена Жіноче товариство імені Ольги Басараб та Олени Теліги на чолі з Олесею Применко.

Були заслухані та затверджені звіти керівних органів ОУН: Голови ОУН Богдана Червака, голови Головної контрольної-ревізійної комісії ОУН Леоніда Осипчука та голови Дисциплінарної комісії ОУН Катерини Криворучко.

Делегати ХХ ВЗУН схвалили ідеологічно-політичний документ «Український націоналізм і сьогодення: нові виклики і нові завдання», спільну заяву Голови ОУН Богдана Червака і

Голови Проводу ОУН(бандерівців) Стефана Романіва «Сила у єдності!», а також концепцію змін до Статуту ОУН.

Головою ОУН одностайним голосуванням обрано Богдана Червака. Обрано також Провід Українських Націоналістів, новий склад Головної контрольно-ревізійної комісії ОУН та Дисциплінарної комісії ОУН.

Після завершення ХХ ВЗУН його делегати та гості вирушили на Майдан для участі у протестних акціях.

Секретаріат ОУН

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВИ ОУН

Шановні подруги і друзі!

У цьому році виповнюється двадцять років як в незалежній Україні було зареєстровано Організацію Українських Націоналістів. Завершився багаторічний, сповнений трагізму, драматизму і багатьох героїчних сторінок етап підпільної і нелегальної діяльності ОУН. Завершився довготривалий період діяльності ОУН на еміграції.

З висоти двадцяти років можна і необхідно зробити певні висновки.

Передусім слід відзначити, що рішення еміграційного Проводу легалізувати діяльність ОУН в незалежній Україні було правильним. ОУН стала невід'ємною складовою сучасної України, без якої у неможливо собі уявити її політичний і громадський ландшафт.

Та головне, що ідеологія українського націоналізму, що її багато років сповідувала і поширювала ОУН сьогодні стала надбанням не тільки багатьох політичних сил України, а й українського народу, який відстоює своє право бути господарем на рідній землі.

Імена багатьох лідерів ОУН, які очорнювалися і

фальшувалися радянським режимом, тепер стали національними символами, справжніми героями України.

Найкращою ілюстрацією ідейної сили ОУН є реакція на її діяльність з боку ворогів Української державності. Одна, але дуже промовиста ілюстрація. У зв'язку з початком роботи нинішнього складу Верховної Ради України радіо «Голос Росії» та низка інших російських засобів масової інформації, а також газета «Комуніст» поширили ось такий коментар до мого виступу на з'їзді Всеукраїнського об'єднання «Свобода»: "Незмінний активіст націоналістичного руху в Україні Богдан Червак заявив, що разом з депутатами-націоналістами в українському парламенті незримо будуть присутні полковники Євген Коновалець і Андрій Мельник, Степан Бандера, Роман Шухевич, Олег Ольжич та Олена Теліга. Іншими словами, ідеологи і практики кровожерливої та людиноненависницької ідеології будуть незримо присутніми у новому українському парламенті". І що все це – «неонацизм».

Насправді ж, звичайно, ніякого «неонацизму» в Україні не було і не має, бо лідери ОУН і УПА, як відомо, ніколи не були нацистами. Навпаки, багато з них постраждали від нацистів. А те що лідери ОУН і УПА й досі наганяють страх на російських шовіністів та українофобів усіх мастей свідчить про одне: ми уже відчуваємо їхню незриму підтримку у боротьбі за ідеали Української держави. І за це глибоко їм вдячні.

А тому Провід Українських Націоналістів розпочав заходи із повернення в Україну могил лідерів ОУН. Першим має повернутися, засновник нашої організації та перший її голова полковник Євген Коновалець, могила якого знаходиться у Роттердамі.

У цій справі я звернувся за допомогою до голови фракції націоналістів у Верховній Раді України Олега Тягнибока. Знайшов розуміння і підтримку. На сьогодні спільними зусиллями ОУН і ВО «Свобода» фактично на державному рівні сформовано Організаційний комітет із перепоховання Євгена

Коновальця.

Іншими словами, ми зробимо все від нас залежне, щоб виконати обіцяну, яку давали наші попередники на могилах наших героїв.

Сьогодні, ж відкриваючи ХХ Великий Збір Українських Націоналістів, закликаю пам'ятати не тільки про славу наших попередників, а й справу, яку вони розпочали, а ми зобов'язані завершити.

ВИСТУП ГОЛОВИ ОУН БОГДАНА ЧЕРВАКА НА ХХ ВЗУН

Минуло майже два роки, як відбувся позачерговий ХІХ Великий Збір ОУН. Отже, можна зробити певні підсумки.

Особливість цього періоду для ОУН полягає передусім у тому, що нам довелося діяти як в нових політичних обставинах, пов'язаних із результатами виборів до Верховної Ради України та Українською революцією, а також зміною керівництва ОУН, що було зумовлене смертю Миколи Плав'юка.

Почну з останнього. За час, що минув успішно завершено всі необхідні процедури, що стосується юридичного оформлення рішень ХІХ ВЗУНу, а також інших установ, що тісно співпрацюють з ОУН, зокрема Фундації ім. Олега Ольжича.

На сьогодні ОУН та її складові, зокрема Фундація імені Олега Ольжича, Видавництво імені Олени Теліги, газета «Українське слово», журнал «Розбудова держави» інші установи активно працюють, а їхня діяльність легітимізована відповідними рішеннями Міністерства юстиції України та Державної реєстраційної служби України.

Незадовго до нашого Великого Збору Міністерство юстиції України також зареєструвало Жіноче Товариство ім. Ольги Басараб та Олени Теліги. Отже, якщо можна так сказати, «родина ОУН» поповнилася важливою жіночою організацією.

Який головний підсумок зробив для себе як голова ОУН?

Наша організація – реальність, яку визнає суспільство. Вона не «на папері» і не «на дивані».

Більше того, відчуваю як активізується діяльність ОУН, і, що важливо - на сході і півдні України. Так, не без участі ОУН, у Луганську і Сімферополі виходять українські газети «Козацький край» і «Думка», на шпальтах яких пропагується ідея України як держави української нації.

До гурту націоналістичних видань приєдналася газета «Вісник Меморіалу», що виходить за підтримки Хмельницької ОУН.

В Одесі ОУН разом з іншими патріотичними організаціями відзначила 125-ту річницю від дня народження одного із батьків українського націоналізму Миколи Міхновського.

Пригадую, ще кілька років тому був в Одесі на презентації своїх книжок. На зустріч прийшли десятки людей. У цьому році величезна зала в центрі Одеси була заповнена вщент. Сотні одеситів прийшли не стільки вшанувати пам'ять вірного сина України, чи зустрітися з Головою ОУН, як маніфестували свою українську позицію й готовність рішуче протидіяти будь-яким антиукраїнським силам, що час від часу піднімають голову в Одесі.

У контексті згаданого ювілею, Рівненська обласна організація ОУН перевидала книжку Миколи Міхновського «Самостійна Україна», яка активно поширюється в Україні.

У Львові, Зашкові та Каневі ми повели масштабні заходи із вшанування пам'яті першого голови ОУН полковника Євгена Коновальця. На заклик ОУН гідно відзначити пам'ять Коновальця відгукнулися практично усі націоналістичні партії і організації. Відтепер у Львові діє Громадський комітет, що його очолює провідник Львівської ОУН Олег Гринюк, і який займається організацією і проведенням в Україні заходів, які мали б донести до широкої громадськості правду про великого полковника.

У Харкові за участю обласної організації ОУН відбувся круглий стіл «Національна ідентичність перед викликом глобалізації», який започаткував у цьому місті низку інших подібних заходів, де обговорюються нагальні проблеми сходу і півдня України, їх інтеграції в єдиний національний організм.

У Києві нам вдалося «притиснути» місцеву владу й домогтися виділення коштів на пам'ятник Олені Телізі, який має постати у Бабиному Яру. Спротив цьому чиниться неймовірний. Але завжди буде адекватна відповідь. Народний депутат України, заступник Голови ОУН Павло Кириленко взяв під свій особистий контроль це питання.

Свідомо у своїй діяльності ставимо наголос на гуманітарних проектах. Адже «лінія фронту» у боротьбі за Україну сьогодні пролягає саме через душі українців. Нам силою намагаються нав'язати «руській мір» та подекуди у вигляді «європейських стандартів» хочуть прищепити сумнівні, а той ворожі під кутом зору Божої і людської моралі «цінності». Ми ж будемо усюди утверджувати «свою правду», тобто українську і християнську.

А тому у Львові наші структури домагаються встановлення і відкриття меморіальної дошки на честь відомого мецената Степана Федака, соратника полковників Є.Коновальця та А.Мельника, який у свій час матеріально допомагав українських націоналістам. У цьому ж Львові хочемо гідно вшанувати пам'ять члена ОУН Миколи Лемика, який ліквідував радянського дипломата і в такий спосіб показав більшовицьким окупантам, що ОУН готова до відплатних акцій за Голодомор 1933 року.

В Івано-Франківську ОУН знайшла порозуміння з місцевою владою щодо встановлення тут пам'ятника голові ОУН Андрію Мельнику. Поруч з пам'ятниками Євгену Коновальцю і Степанові Бандері, цей пам'ятник символізуватиме єдність українського націоналістичного руху.

У Житомирі ОУН домоглася встановлення анотаційної дошки Олегу Ольжичу, яка вже була тут встановлена, але з «невідомих» причин зникла. Заходи із її відкриття стали

помітною подією у житті міста, засвідчили, що можна добиватися конкретних результатів, навіть у ситуації, коли все українське, все що пов'язане із історією націоналістичного руху ігнорується і забороняється.

Сьогодні Житомирська ОУН з такою ж наполегливістю бореться за гідне вшанування у своєму місті пам'яті двох інших визначних діячів ОУН – Миколи Сціборського і Омеляна Сеніка-Грибівського.

У Шишаках, що на Полтавщині, ми включилися у боротьбу за будівництво храму для УПЦ-КП.

У Київській області, зокрема у Боярці члени ОУН тісно співпрацюють з організацією «Героїка». Українським націоналістам разом з місцевою громадою вдалося тут відновити поховання козаків та старшин Армії УНР. Шестеро бійців, які загинули в боях за незалежність України у 1918-1919 роках, були поховані на Будаївському цвинтарі (тепер старе зруйноване кладовище по вулиці Зеленій у Боярці). Після окупації УНР більшовиками цвинтар, а з ним і військові могили, були знищені. Вже за незалежної України історикам вдалось віднайти архівні документи на підставі яких було встановлено особи воїнів та місця їхнього погребіння. І ось тепер, при сприянні ОУН, у Боярці з'явився меморіал, який засвідчує, що українці зберігають пам'ять про свою героїчну історію.

У Києві на постійній основі діє вишкільний інститут «Школа ОУН» у якому беруть участь відомі громадські, політичні і церковні діячі України. А Київська міська організація ОУН започаткувала серію заходів із вшанування героїв Української Народної Республіки.

Можна розповідати про інші наші ініціативи, але й сказане ілюструє, що ОУН не стоїть осторонь боротьби за утвердження цінностей питомих саме для нашої нації.

Посилилася присутність ОУН в мережі Інтернет. Крім офіційного сайту, який безперебійно працює останні чотири роки відкрилися сторінки Львівської, Житомирської, Запорізької ОУН,

а також сайт газети «Українське слово». Кримська ОУН підтримує у мережі Інтернет цілих два сайти, які розповідають про життя української громади на півдні України.

Але весь цей час не тільки займалися «гуманітарною політикою». У цьому році ми відчули, що не можемо стояти осторонь політичних репресій, які ведуться проти активістів націоналістичних організацій. Так, ми хотіли звільнення Юрія Луценка і не погоджуємося з мотиваціями щодо ув'язнення Юлії Тимошенко. Але інколи не розуміємо нашу опозицію, коли вона не хоче захищати інших політв'язнів. Тому тісно координуємо свою діяльність із Комітетом Визволення Політв'язнів, в рамках якого домагаємося негайного звільнення усіх політичних в'язнів.

Радію, що колективним членом ОУН став Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова, де зібрано фахівців готових до інтелектуального протистояння «руському міру» та опрацювання питань, пов'язаних із адаптацією ідеології націоналізму до сучасних реалій.

Побачили світ нові книги членів ОУН. Особливо хочу відзначити появу книжок Дмитра Степовика «Наслідуючи Христа: віруючий у Бога Тарас Шевченко», Володимира Білінського «Україна-Русь. Споконвічна земля» та Романа Матузки «Сталінізм: практика та наслідки». На цьогорічному ХХ Міжнародному книжковому «Форумі видавців» у Львові презентувався унікальний «Кобзар», якому передували п'ять видань уже відомого заголові «Забороненого Кобзаря». Роботу з підготовки книжки здійснив провідник Харківської обласної організації ОУН Микола Зубков. Ці книги, передусім, важливий ідеологічний матеріал, який має нам допомагати у повсякденній роботі.

21 вересня ц.р. відбулася подія історичного значення в житті ОУН. Цього дня було посвячено Прапор ОУН, який багато десятиліть зберігався за кордоном. Прапор ОУН, витoki якого сягають 1929 року, передав ветеран національно-визвольних руху

Степан Касіян під час свого перебування у Києві, який він відвідав у рамках проведення Світового конгресу українців.

Ця подія засвідчила, що ОУН остаточно утверджується в Україні, стає Організацією, яка об'єднує українців, що приживають на українських землях, але пам'ятають про своїх земляків, членів ОУН, доля яких розкидала світом.

Налагоджено конструктивну співпрацю із фракцією націоналістів у Верховній Раді України, що дало можливість започаткувати новий, до цього часу не властивий ОУН напрям роботи, а саме підготовку проектів нормативно-правових актів, які можуть бути розглянуті у парламенті. Так, Київська міська організація ОУН підготувала і передала у фракцію ВО «Свобода» законопроект про підтримку українського книговидавця та проект закону про правонаступництво України щодо Української Народної Республіки.

При нагоді закликаю усіх долучитися до цієї роботи, адже у наших руках з'явився реальний механізм впливу на ситуацію в Україні, впровадження у реальне життя ідеологічних засад націоналізму.

Декілька слів про політичні пріоритети.

Ще на початку виборчої кампанії до Верховної Ради України ми підтримали Всеукраїнське об'єднання «Свобода». Водночас виступили за створення у парламенті коаліції політичних сил у тому форматі у якому вона існує тепер. При цьому керувалася не персональними симпатіями чи антипатіями, а програмами з якими партії і кандидати йшли до влади.

Про свій вибір не жаліємо і сьогодні.

З-поміж існуючих політичних сил, представлених у парламенті, лише опозиційні у форматі ВО «Свобода», «Батьківщина» і «Удар» обстоюють ідеологічні й політичні засади, правда далеко не всі, що притаманні ОУН. Через це наша організація виступає за посилення і подальшу кристалізацію саме націоналістичної складової української політики.

Досвід попередніх років, коли окремі політики закликали до об'єднання усіх з усіма показує, що це не дає результату. Навпаки, результат є там, де обстоюються чіткі принципи, конкретні ідеологічні пріоритети.

Перекоаний, що після того як ВО «Свобода» закріпила за собою статус парламентської партії настав час об'єднати так званий «громадський сектор». Адже в Україні націоналістичні організації діють, як правило, не скоординовано, а значить неефективно. Лише поєднання сил націоналістів у парламенті й поза ним, дасть можливість створити єдиний і потужний націоналістичний рух, посилити його вплив на внутрішню і зовнішню політику.

Скажімо, ОУН разом з іншими націоналістичними організаціями, зокрема «Триzubом» імені С.Бандери, Центром імені Д.Донцова і КВП виступила з різкою критикою польських шовіністичних організацій, які використовуючи наближення 70-ї річниці так званої Волинської трагедії звинувачують ОУН і УПА у «етнічних чистках», інших «гріхах», які не підтверджуються історичними фактами. З аналогічними заявами вступили депутати від ВО «Свобода». І тільки після цього в Україні і Польщі «скресла крига», тобто потроху приходить розуміння, що справжнє українсько-польське примирення може наступити лише тоді, коли поважатимемо один одного.

Цей непростий рік переконав мене, і, думаю, всіх нас, що ОУН була і залишається включеною в активне суспільно-політичне життя України. І тепер тільки від нас залежить, яким буде її майбутнє. Одне лише зазначу, без ОУН, а точніше українського націоналізму репрезентантом якого є ОУН, Україна навряд чи відбудеться як національна держава, про яку мріяли і за яку боролися наші попередники.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ І СЬОГОДЕННЯ: НОВІ ВИКЛИКИ Й НОВІ ЗАВДАННЯ

Ідеологія українського націоналізму органічно визріла в історії як світоглядна система ідеалістично типу. Націоналізм пояснює життя як пріоритет духовного над матеріальним, нуртування духу й сили волі, енергетика й цілеспрямованість яких визначають успіх чи неуспіх народів, впливають на їхню здатність до державотворення, соціальної самоорганізації, історичного розростання й наступальности. Свободи, поступу не буває без жертв. Водночас слід пам'ятати, що жоден нарід не зможе досягти національного ідеалу без цінування життя своїх представників. Метою ж існування людини є наближення до Бога, тоді як «дорога до Бога лежить через Батьківщину», глибоке єднання із розвитком своєї нації.

Націоналізм вимагає заглиблення в національну історію та культуру. Усі біди української нації пов'язані з одними й тими самими причинами — тривалою бездержавністю та нехтуванням національною ідеєю як наріжним каменем державотворення. Ключ до розв'язання на користь українському народові всіх наших проблем (політичних, економічних, соціальних, аграрних, правових, конфесійних, мовних, освітніх, культурних тощо) — утілення в життя української національної ідеї, тобто:

— відновлення історичної пам'яті, пробудження національної самосвідомості, гордості та гідності українців;

— узяття ними всієї повноти влади у власній державі, створення надійних умов для здійснення права на вільні життя та працю на своїй землі;

— об'єднання народу навколо спільної мети, зумовленої його прагненнями та глибинними потребами, навколо ідеї загального добра та щастя як найвищої мети, визначення нацією своєї історичної місії;

— утвердження незалежної України як національної не лише формою, а й змістом, високодухової, соборної, правової,

демократичної та соціальної, могутньої та заможної, передової та процвітаючої держави — світового лідера, спроможної забезпечити поступ і вільний розвиток українського народу, гарантувати своїм громадянам широкі права, свободу, безпеку, справедливість і добробут;

— відродження та плекання духовости, охорона традиційних українських цінностей, збереження нацією історичних надбань, питомої культури та мови, своєї самобутности й цілісности;

— виховання національно свідомого, цілісного громадянина - патріота й формування на цій основі спільноти, здатної самовідроджуватись;

— становлення й повнокровне життя єдиного народногосподарського, мовно-інформаційного, культурницького та інших просторів, які зміцнюватимуть соборність і підтримуватимуть тотожність нації, забезпечуватимуть передання знань від покоління до покоління.

На часі — органічне поєднання національного відродження з національним державотворенням, реалізація системного захисту етнонаціональних інтересів і свобод українства. Нація потребує розгортання якнайширших процесів розвитку своєї культури, утвердження України як надважливої держави в Центрально-Східній Європі, забезпечення міжнародних зв'язків, системи військово-політичних союзів, які б, своєю чергою, гарантували цілковиту захищеність і незалежність держави.

Нинішні загрози існуванню української нації та держави є як зовнішніми, так внутрішніми. Перша й головна — це насамперед російський імперіалізм. Москва жодним чином не хоче змиритись із розпадом ССРСР і втратою України як частини своєї території, відмовляється сприймати нашу державу як суб'єкта міжнародного права, як рівноправного партнера, усе ще не полишає надій повернути Україну до свого складу. Звідси — грубе й неприкрите втручання в наші внутрішні справи, тиск і шантаж, економічні війни, спроби нав'язати свою волю.

Друга зовнішня загроза пов'язана з глобалізацією — порівняно новим явищем сучасного світу, яке виразно заявило про себе в останні десятиріччя. Загальне політичне й економічне зближення, міжнародний поділ праці, рух до економічного простору, який осягає світ, переплетення культур — закономірні явища, невідворотні процеси. Проте з позицій націоналізму ОУН не сприймає нав'язування цілковитого уодноманітнення, ідей усунення будь-яких міжнаціональних бар'єрів, руйнування міждержавних кордонів і самих національно-державних утворень, тотального панування великих усесвітніх підприємств і, нарешті, створення світових наднаціональних центрів впливу та управління. У такій системі немає місця національним державам, а збереження національних традицій стає неможливим. Ми ж, націоналісти, цінуємо й захищаємо культурницьке розмаїття людства, для нас важливі як внутрішня зв'язність, так і відокремленість національних рід в океані людства. Для нас українськість має неминущу цінність. Ми вважаємо, що національна самобутність не була, не є і ніколи не буде перешкодою для поступу, здатності до розвитку в різних галузях діяльності.

Не бракує для поступу й внутрішніх проблем. Найголовніші серед них — потужна промосковська п'ята колона, роз'єднаність країни, втрата духу національної солідарності й розпорошення сил корінного народу, викривленість національної самосвідомості українців унаслідок тривалого часу підневільного стану, зросійщення та комплекс меншовартості, що насаджували стрічками, брак довіри народу до відроджуваної державності як до своєї, віками вимріяної, глибоке занурення суспільства в так званий «русській мір», девальвація національних цінностей та подальше розмивання національної самосвідомості, панування ідей та цінностей лібералізму й космополітизму, що стали новітнім засобом розхитування національної окремішності, утверджують культ споживацтва, наголошують лише на матеріальних чинниках і відкидають позаекономічні сенси руху

до вершин цивілізації. Отже, стратегічним завданням ОУН є організація в сучасному українському суспільстві центрів ідейної сили з поширення світоглядних принципів націоналізму. Важливо пробудити оптимістичне, наступальне світовідчуття в українській нації.

ОУН підтримує передовсім ті політичні середовища, які сповідують націоналістичні ідеї і сприяють національній консолідації та мобілізації українського суспільства. Водночас вона протидіє силам, які дезорієнтують наших громадян і хаотизують політичне мислення українського соціуму. Ідейне протистояння із середовищами, які дотримуються космополітичних, ліберальних принципів чи реанімують народницьке мислення в політиці є закономірним.

Внутрішньополітична ситуація в Україні сьогодні набула загрозливого стану. Зумовлено це насамперед несформованістю національної еліти. Через те на верхівці влади зчаста опиняються випадкові особи, котрі не мають чіткого усвідомлення того, які внутрішні й зовнішні умови існування українського народу, якою на сьогодні є його роль в економічному та політичному світовому просторі. Водночас керманічі держави так і не дали однозначних і переконливих відповідей на запитання: хто наші стратегічні партнери, союзники, у чому істинний сенс щасливого життя нації, якою має бути стратегія та тактика розбудови нашої держави, її політичної системи. Як наслідок, політичні кола ніколи не мали чітких критеріїв і принципів державотворення. Відсутнє розуміння того, що процес утвердження нації має поєднуватися з динамічними змінами в усіх ділянках суспільного життя.

Систематичне нехтування національною ідеєю призвело до витворення й остаточного оформлення неоколоніальної системи поневолення українства — режиму «внутрішньої окупації». Нерозв'язаним залишається українське національне питання. Реально українська нація не має всіх можливостей і прав для самоутвердження й повноцінного розвою, у суспільстві маємо

потужні процеси подальшого змосковлення та денаціоналізації. Тут визначальними чинниками є домінування російської культури у вітчизняному просторі й надзвичайне поширення викривлених до абсурду та zdeформованих ідеалів лібералізму й космополітизму. Якщо такі тенденції не буде зупинено, якщо не почнуть домінувати принципи націоцентризму, то декларативна українська державність цілком може перерости в Малоросію, де домінуватиме неукраїнський соціальний та духовний елемент. Це може стати точкою неповернення до власних джерел. Народи, які не спромоглись чітко усвідомити власної сутності, визначальні, корінні інтереси, найважливіші цілі та шляхи їх досягання, зникали зі світової мапи.

Додатковим чинником нині став наступ російського шовінізму, який в сучасних політичних умовах отримав усі можливості для поширення в українському суспільстві: з Росії завозять літературу імперської та чорносотенної тематики, у пресі публікують, а в інтернеті викладають усе, що хочуть із постійним наголосом на ненависті до українства. Високопосадовців влада добирає за одним принципом — аби любив усе російське й був байдужим до української справи, до українського національного питання.

Засилля в керівних кріслах системи осіб проросійської орієнтації, як і засилля змосковлених типів у середовищах, які формують інформаційні потоки (преса, телевізія, кіно, агенції новин) є реальною небезпекою й потужним гальмом для країни. Вона все ще зберігає свій напівколоніальний характер. Як вислід, українська нація поки що не дивиться на світ своїми очима, ще не розпросторила свій творчий потенціал.

До всього цього маємо ще й чинник соціальної загрози для українства, яке у своїй державі опинилось у великій залежності від великого капіталу. Зосередження значних ресурсів у невеликої групи осіб, які в умовах неконтрольованого ринку стали недосяжними для правосуддя, відкрило ще один простір для руйнування національного буття. Масове зубожіння

українців, їх безправ'я перед капіталом, тотальне пограбування природних і матеріальних багатств України, усюдисуща корупція — ось головні наслідки правління «ефективних господарників». Тому лише національна солідарність, захист національних інтересів можуть сприяти розбудові справжньої Української держави.

Кардинальні зміни в українському суспільстві можуть статись лише внаслідок зміни ментальності нації в напрямку вивільнення її від психологічних стереотипів політичного рабства, прислужництва, малоросійства, безвілля, інертності, безпринципності. Саме користаючи із цих негативних ознак українства, нечисельна проросійська частина нашого суспільства продовжує домінувати. Тому надважливим завданням для нації є докорінна та якісна зміна основної парадигми її виховання, прищеплювання їй через ідеологічну пропаганду, ЗМІ, культурне виховання цілковито нових, базованих на філософії ірраціоналізму, традиціоналізму й волюнтаризму принципів. Отже, першочерговим завданням для ОУН є системне поширення в суспільстві ідеологем націоналізму, дбання про те, щоб вони циркулювали у свідомості нації.

Нині Україні властива роздвоєність суспільства у виборі подальшого шляху розвитку — між Заходом і Москвою. В обох випадках створюється певний пропагандистський оманливий міт: мовляв, усі проблеми України буде розв'язано по інтеграції в Європейський чи Митний союз. Це, безперечно, не так. Проте було б наївним уважати, що Київ зможе залишитись осторонь загальноєвропейських і загальносвітових процесів, що наша країна здатна бути такою собі другою Швейцарією, але на сході Європи.

У цій ситуації надважливо зрозуміти одне: європейський вибір не має альтернативи. По проголошенні незалежності повернення нашої держави в сім'ю європейських націй є природним і закономірним. До того ж Україна має зробити рішучий і реальний крок, який відірвав би її від Росії, а отже,

зміцнив суверенітет. Без такого кроку Україна буде приречена плентатись у фарватері московської політики, яка мов иржа залізо точить тіло української нації. Розглядаючи все лише в регіональному вимірі, можна приректи себе на маргіналізацію та довічну світову ізоляцію. То ж на часі — зміцнення зв'язків нації із загальнолюдською цивілізацією, утвердження європейських стандартів. На кону — вибір різних світів, способів і філософій життя.

Хоч як би там було, ми маємо здолати як хвилю російського імперіалізму та шовінізму, так і виклики глобалізації. Ще одне завдання націоналізму — підготувати народ до протистояння цим викликам, мобілізувати його для втримання повноцінної суверенності. Принциповим є недопущення входження України в будь-які союзи, які мають наднаціональні органи керування. Лише за таких умов стане можливим майбутній вільний розвиток українського народу у світовому співтоваристві. Поза всяким сумнівом, наша нація спроможна піднятися до рівня великих націй Європи та світу, досягти свого ідеалу в структурі загальнолюдських цінностей і добробуту.

Зміцнівши, у подальшому Україна може стати ключовою державою Центрально-Східної Європи. Про це свідчать її географічне розташування, природні ресурси, науковий та економічний потенціал, демографічна величина. Відповідно, уже час дбати про плекання у свідомості нації візії майбутнього України як стрижневої країни, яка, спираючись на берегову лінію Чорного моря, може потужно впливати на створення нового геополітичного регіону — Балто-Чорноморської осі, з подальшим прилученням до нього держав Південно-Східної Європи та Закавказзя. У цьому контексті має по-новому прозвучати традиційне націоналістичне ідеологічне гасло «Опора на власні сили», збереження на прикордонні власної культури посеред розмаїття інших світів.

Головними напрямками змагань за національну державу вбачаємо такі:

1. Закорінення в суспільстві основних гасел ОУН «Воля народам, гідність людині», «Україна – спільне добро усіх її громадян!» «ОУН – за національну та соціальну справедливість в Українській державі!», створення системи захисту інтересів українців в усіх сферах життя, запровадження та дотримання низки юридичних механізмів (обов'язковий іспит з української мови, історії та українознавства для чиновників та інших посадовців усіх без винятку рівнів, для емігрантів та трудових мігрантів, обов'язкова фіксація національності кожної людини на державній службі; створення спеціальних громадянських комісій, які контролюватимуть дотримання норм щодо забезпечення українських національних інтересів у внутрішній політиці держави й т. ін.).

2. Розширення представницьких функцій і прав народних обранців, обмеження депутатської недоторканності та пільг, створення реального механізму відкликання депутатів усіх рівнів, поширення принципу виборності на голів обласних і районних державних адміністрацій, суддів, начальників міліції та інших держслужбовців.

3. Проведення системної політики щодо декомунізації країни, протидії всім формам і проявам денаціоналізації та русифікації нації.

4. Боротьба за скорочення випадків подвійного громадянства, за автоматичне припинення громадянства України особами, які набули громадянство іншої держави.

5. Запровадження суворого контролю за міграцією населення з-за кордону.

6. Створення боєздатної армії, наповненої духом українського патріотизму, утвердження в суспільстві переконаності, що Україна як стрижнева держава Центрально-Східної Європи, як надважлива країна для стабільності всього геопростору від Балтики до Передньої Азії не може існувати з деморалізованим, роззброєним, урізаним військом, як це є тепер, а повинна мати передові й боєздатні військо та флот, які б будь-

якої миті змогли дієво протистояти агресивному російському імперіалізму, реагувати на нові виклики. Боротьба за цілковите виведення з території України московських військ.

7. Заснування мережі молодіжних патріотичних осередків, покликаних створювати в суспільстві атмосферу поваги до військової справи й виховувати молодь у дусі національної героїки. Заборона антиукраїнських і антидержавних осередків усіх видів.

8. Державний контроль за стратегічними галузями господарки, скорочення контрольних органів, реформа податкової системи, послідовне забезпечення умов для самодостатності національної економіки, законодавче обмежування експансії транснаціональних капіталів в Україну, протидія економічному неоколонізму, системний наступ на всездозволеність олігархів.

9. Збереження й відродження потенціалу українського села, його духовости й культури як основ нації. Пільгове оподаткування підприємств на селі, мораторій на продаж сільськогосподарських земель до легітимного розв'язування питання про рух земельних ресурсів.

10. Забезпечення національного характеру української освіти, протидія її комерціалізації, забезпечення єдиної та безплатної системи освіти на всіх рівнях, кардинальна дерусифікація навчально-виховного процесу.

11. Національно зорієнтована державна програма розвитку мовно-інформаційного простору з відповідною протидією всім антиукраїнським тенденціям і формам одурманення суспільства.

12. Забезпечення умов розвитку України як сучасної високотехнологічної держави, що здатна ефективно розвивати свою економіку в сучасних умовах конкуренції, спираючись на використання усіх можливостей інтелектуального потенціалу української нації.

Слава Україні!

СИЛА У ЄДНОСТІ!

ЗАЯВА

Ми, голови Організації Українських Націоналістів і Організації Українських Націоналістів (бандерівців), висловлюємо занепокоєння щодо майбутнього Української державності.

На жаль, за роки незалежності Україна так і не стала національною державою Української Нації. Бізнесові, кланові інтереси вузького кола осіб ставляться вище інтересів Української Нації і Держави. Як наслідок – соціальне розшарування та зубожіння більшості українського народу, його русифікація, наступ на українську мову і культуру, історичну пам'ять нації.

В Україні посилюються тенденції, що становлять загрозу стабільності, добробуту українського суспільства, соборності та національній сутності Української держави, розмиваються основи української культурної ідентичності. Не припиняються спроби втягнути Україну в оновлене московське ярмо – так званий Митний союз.

Усвідомлюємо, що настав час консолідувати український націоналістичний рух і передусім відновити єдність ОУН, яка була створена у 1929 році полковником Євгеном Коновальцем та його соратниками. Ідейною основою такого об'єднання є український націоналізм, що його виплекала ОУН та її провідні ідеологи.

ОУН завжди стояла на сторожі інтересів Української Нації. Зважаючи на загрози, які постали перед нею сьогодні, заявляємо про свою волю об'єднати зусилля у відстоюванні українських національних інтересів в усіх сферах життя держави.

Ми переконані, що у цей складний для нашої країни час єдина ОУН стане вагомим чинником утвердження заможної і справедливої Української Самостійної Соборної Держави.

Слава Україні!

*Голова
ОУН*

Богдан Червак

*Голова
ОУН (бандерівців)*

Стефан Романів

ЗВЕРНЕННЯ

7 листопада 2013 року у Києві на зборах Жіночого Товариства імені Ольги Басараб та Олени Теліги одностайним голосування було ухвалено рішення звернутися до керівництва Організації Українських Націоналістів з проханням про вступ до ОУН на правах колективного члена.

Таке рішення логічне і закономірне. Адже у назві нашого товариства імена двох жінок, яких неможливо відділити від ОУН і українського націоналістичного руху. Більше того, Ольга Басараб і Олена Теліга - це символи ОУН, героїчний приклад для українського жіноцтва і нації в цілому.

Наше Товариство повністю поділяє ідеологічні засади ОУН, твердо стоїть на засадах українського націоналізму, готове активно включитися у виконання усіх завдань, які стоять перед ОУН і українською нацією.

Як голова Товариства переконана, що об'єднання наших зусиль посилить вплив українських націоналістів на всі процеси, які відбуваються в Українській державі, наблизить нас до спільної мети – побудови Української Самостійною Соборної Держави!

Прошу Вас, пане Голово, і делегатів ХХ Великого Збору Українських Націоналістів ухвалити відповідне рішення.

Слава Україні!

Олеся Применко,
голова Жіночого товариства
імені Ольги Басараб та Олени Теліги

ПРО ПОТРЕБУ ЗМІН У СТАТУТІ ОУН

На засіданні Проводу Українських Націоналістів 15 червня 2013 року було затверджено склад Статутної комісії ХХ ВЗУН у складі Сергія Кота (голова), Олександра Скорини, Павла Філя і Віктора Радіонова (обидва – робоча група комісії). Робоча група, вивчивши питання та врахувавши пропозиції керівництва та членів Організації, а також зауваги, висловлені на конференції, присвяченій питанням опрацювання програмових засад діяльності ОУН та підготовки нової редакції Статуту Організації (відбулась 21.09.2013) доповідає Великому Збору, що потреба змін у Статуті ОУН випливає з таких причин:

Перше. Згідно із Законом України «Про громадські об'єднання», який набрав чинності від 1 січня 2013 року, Статут ОУН необхідно узгодити з цим Законом до 31 грудня 2017 року. Така вимога є в п. 4 Розділу V цього Закону: «...Статути (положення) громадських організацій, спілок громадських організацій має бути узгоджено із цим Законом протягом п'яти років від дня набуття його чинності. Реєстрація змін до статуту (положення), пов'язаних із набуттям чинності цього Закону, здійснюють без справляння плати за реєстраційні дії протягом п'яти років від дня набуття його чинності».

Головна невідповідність Статуту ОУН вищезгаданому Законові полягає в тім, що, згідно з цим Законом, первинні, районні, міські та обласні осередки всеукраїнських громадських організацій статусу юридичної особи мати не можуть, а в пунктах 4.9 та 5.4 Статуту ОУН є положення про обов'язковість юридичного статусу для первинних та територіальних організацій ОУН.

Друге. Статут ОУН, ухвалено ще 1993 року, з подальшими змінами (XIV, XVI та XVI Великими Зборами Українських Націоналістів), як засвідчила практика, реаліям сьогодення не відповідає. Це питання, як відомо, в Організації обговорено ще в перебігові підготовки XVII і XVIII Великих Зборів, але розв'яза-

но не було. Назріла необхідність внесення таких кардинальних змін:

А. Чотириступеневу структуру Організації (первинний осередок – районна, міська з районним поділом організація – обласна організація – Провід Українських Націоналістів) як таку, що себе не виправдала, заступити триступеневою: первинна організація (це може бути районний, районний в місті, міський, навіть сільський осередок) – обласна організація – Провід Українських Націоналістів.

Б. У Статуті чітко обумовити, що вибори на ВЗУН Голови ОУН та членів ПУН проводять таємним голосуванням, а вибори Голови та членів ГКРК, Голови та членів ДК – таємним чи відкритим голосуванням.

Чинне положення про виборність Голови ОУН і членів ПУН таємним чи відкритим голосуванням на практиці «працює» лише як відкрите. Це певним чином профанує внутрішню організаційну демократію, створює передумови для маніпуляцій і напруги, як це було на XVIII ВЗУН.

В. У Статуті чітко прописати порядок кооптації членів керівних органів. Якщо таку кооптацію (введення до складу, до прикладу, ПУН нових членів самим ПУН, а не на ВЗУН) дозволяє Статут, як це є нині, то кількість кооптованих членів має бути обмежено певним числом. Оскільки такого обмеження нині немає – існує можливість увести до того ж ПУНу будь-яку кількість повноправних членів поза ВЗУН, що вважаємо неприпустимим. Отже, пропонуємо введення до складу ПУН у періоди між Великими Зборами обмежити однією третиною від кількісного складу ПУН.

Г. У Статуті чітко зазначити порядок і кількість делегатів ВЗУН від колективних членів ОУН. Цілком очевидно, що колективне (асоційоване) членство за усталеною практикою не може передбачати обов'язкове членство в ОУН членів інших громадських організацій, які є колективними членами ОУН. А якщо так, то кількість делегатів від колективних членів має бути

обмежено певним числом. А нині існує можливість того, що на ВЗУН кількість таких делегатів може перевершувати кількість делегатів від самої ОУН. Отже, делегати, які не є членами ОУН, матимуть на ВЗУН більший вплив, ніж члени ОУН. Така колізія виникла під час підготовки і проведення XVIII ВЗУН і спровокувала напругу і протистояння. Пропонуємо кількість делегатів ВЗУН від кожного колективного члена обмежити двома.

Д. У Статуті чітко обумовити централізований принцип сплати членських внесків, їхній розмір має визначати ПУН, а не обласний осередок. Чинна практика визначання розміру членських внесків обласними осередками жодним чином не посилила відповідальності членів ОУН щодо виконання цього статутного обов'язку. Навпаки, це призвело до ще більшої безвідповідальності (до прикладу, в одному обласному осередкові розмір щомісячних членських внесків становить 40 копійок, але і їх ніхто не сплачує). Також прописати положення про обов'язкову колегійність для витрачання коштів. Бо якщо такої колегіальності не буде, членські внески, як свідчить практика, не сплачують. Голові ОУН, провідникові обласних та первинних осередків надати право самочинно ухвалювати рішення про витрату коштів до 25% річного бюджету відповідного осередку, але про кожну таку ухвалу він має потім інформувати провід.

Е. У Статуті прописати положення щодо членства в ОУН іноземних громадян, осіб без громадянства та громадян України, які мешкають за кордоном. На основі цього положення потім можна буде розробити окремий розділ щодо обліку таких членів у вищезгаданому правильнику. Законом України «Про громадські об'єднання», ст. 7 та ст. 8, членство у громадських об'єднаннях таких громадян дозволено. (У чинному Статуті такого положення бракує).

Ж. У розділі «Членство в ОУН» підпункт, що буде аналогом другого підпункту п. 3.10 «Обов'язки членів ОУН» чинного Статуту, викласти в такій редакції:

- утверджувати цілі та завдання ОУН і вважати їх головними у своїй громадсько-політичній діяльності.

Таке положення морально зобов'язуватиме члена ОУН, який рівночасно є членом певної політичної партії, на перше місце у своїй громадсько-політичній діяльності ставити цілі і завдання ОУН, а не партії. Практика показує, що такі члени в складних політичних ситуаціях зчаста діють, керуючись партійною кон'юнктурою або вказівками партійних лідерів, а не програмовими засадами ОУН, ухвалами її керівних органів.

И. Зліквідувати положення про формування (за потреби) Політичної Ради, Теренової Ради, Ради УНРуху ПУН як дорадчих органів ПУН (Розділ IV, п. 4.12). Практика свідчить, що вони є недієвими, а тому непотрібними.

К. Чергові Великі Збори Українських Націоналістів скликати не рідше одного разу на 4 роки, а не на 3, як є нині (розділ IV, п. 4.11).

Наступний черговий (XXI) ВЗУН має відбутись не пізніше грудня 2016 року. Отже, на розроблювання нової редакції Статуту, щоб в остаточному варіанті затвердити її на ВЗУН, а потім вчасно подати до органу реєстрації, є термін 3 роки. З урахуванням усіх можливих обставин і складнощів перереєстрації краще було б нову редакцію Статуту ухвалити на цьому ВЗУН. Бо якщо б його не вдалось перереєструвати, то в «запасі» був би ще один черговий ВЗУН. Проте, оскільки це є недоцільним із точки зору недосконалості нового Закону «Про громадські об'єднання», на ХХ ВЗУН доцільно розглянути й затвердити вище викладені концептуальні зміни до Статуту, а сам Статут у довершеній формі розробити до ВЗУН 2016 року. У зв'язку з чим пропонуємо продовжити повноваження та термін чинності складу Статутної комісії до наступного ВЗУН, яка й буде цим займатись. Нову редакцію розділу Статуту «Мета і завдання ОУН» розробити у відповідності з політичними резолюціями, прийнятими ХХ ВЗУН.

ДОВІДНИК ОУН

ПРОВІД ОУН

1. Богдан Червак – Голова ОУН
(Київ) — 050-663-34-18; bogdanchervak@ukr.net
2. Павло Кириленко, заступник Голови ОУН
067-776-03-43, pavlo.kyrylenko@svoboda.org.ua
3. Інна Білолипецька
(Київ) — 067-279-74-04; otpl1@ukr.net
4. Сергій Кот
(Київ) — 067-965-27-01; sergiykot@voliacable.com
5. Олександр Кучерук
(Київ) — 067-177-14-88; 1917ok@ukr.net
6. Василь Петрик
(Львів) — 067-675-53-95; lvivoun@ukr.net
7. Зиновій Остап'як
(Івано-Франківськ) — (0342) 774664; 097-443-37-96;
M_Sulyatytskyu@ukr.net
8. Леонід Осипчук
(Київ) — 067-193-62-34; olp@tvradio.gov.ua
9. Володимир Чмир
(Шишаки, Полт.обл.) — 050-353-02-29; oun_1929@ukr.net
10. Олександр Прищепа
(Житомир) — 097-543-12-85; biluk-brovkin@ukr.net
11. Роман Коваль
(Рівне) — 097-549-02-00; romankowal@gmail.com

12. Михайло Сидоржевський
(Київ) — 067-406-83-25; oksent@ukr.net
13. В'ячеслав Боков
(Одеса) — 063-563-21-33; oun@e-mail.ua
14. Олеся Применко, голова Жіночого товариства
імені Ольги Басараб та Олени Теліги
(Київ) – 050-820-16-42; olesyaprymenko@gmail.com

ОБЛАСНІ ПРОВІДНИКИ ОУН

АР Крим — Андрій Щекун
099-501-98-24, ukr_house@ukr.net;

Волинська обласна ОУН — Ігор Дмитришин
067-332-17-61, lutsk_rounp@ukr.net;

Дніпропетровська обласна ОУН — Володимир Перехрест
prokhrest@i.ua;

Донецька обласна ОУН — Леонід Шевкунов
067-644-00-78, kalmius@i.ua;

Житомирська обласна ОУН — Олександр Прищепа
097-543-12-85, Biluk-brovkin@ukr.net;

Запорізька обласна ОУН — Михайло Буряк
066-885-76-13, leslav2007@gmail.com;

Івано-Франківська обласна ОУН — Зиновій Остап'як
(0342) 77-46-64, M_Sulyatytskyu@ukr.net;

Київська обласна ОУН — Микола Коханівський
050-740-17-15, oun_2009@ukr.net

Кіровоградська обласна ОУН — Василь Бондар
066-419-49-18, radnob@mail.ru;

Луганська обласна ОУН — Юрій Лазарєв
095-801-16-60, lug.gov.unp@list.ru;

Львівська обласна ОУН — Олег Гринюк
097-289-46-48, oun-lviv@online.ua;

Миколаївська обласна ОУН — Демид Губський
093-6501514, demyd.gubskyy@i.ua

Одеська обласна ОУН — В'ячеслав Боков
063-563-21-33, oun@e-mail.ua

Полтавська обласна ОУН — Ірина Баб'як
050304-63-79, irina.babyak@gmail.com;

Рівненська обласна ОУН — Роман Коваль
097549-02-00; romankowal@gmail.com

Сумська обласна ОУН — Микола Борденюк
066169-32-16, bordenuk@meta.ua;

Тернопільська обласна ОУН — Володимир Грицай
098 790-64-68;

Харківська обласна ОУН — Микола Зубков
063842-70-26, Zubkov139@ukr.net;

Хмельницька обласна ОУН — Едуард Крилов
067337-61-72, edwardkrilov@yandex.ua;

Черкаська обласна ОУН — Юрій Гамалій
099 79-767-39; hamaliy@ukr.net

Чернігівська обласна ОУН — Валерій Сарана
050768-70-75;

Київська міська ОУН — Леонід Осипчук
(Київ) 067 193-62-34; olp@tvradio.gov.ua

ПРЕДСТАВНИКИ ОУН В ОБЛАСТЯХ

Вінниця – Богдан Михайлинин, 0673471587
mikhaj-bogdan@rambler.ru

Закарпатська обласна ОУН — Роман Колодій
095328-27-51;

Чернівці – Василь Іванчук, vas.ivanchuk@gmail.com
Сергій Шевчук, 095-336-93-73; sheva1209@rambler.ru

Херсон – Євген Матковський, 095-029-59-06;
studsvoboda.kherson@gmail.com

**НАУКОВО-ІДЕОЛОГІЧНИЙ ЦЕНТР ІМЕНІ ДМИТРА
ДОНЦОВА**

Олег Баган, - 097-143-10-12; pivanyshyn@yahoo.com (для
О.Багана)

ТИЖНЕВИК «УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО»

Ольга Дубовик – 067-392-96-05; olgapress@ukr.net

ОФІЦІЙНИЙ САЙТ ОУН - www.ktmoun.info

Микола Григоренко – 066-756-77-81;
mykola.grygorenko@gmail.com

ПРЕДСТАВНИКИ ОУН ЗА КОРДОНОМ

Дмитро Мосійчук
(Об'єднані Арабські Емірати) -
denis.musiyichuk@gmail.com

Оксана Гриненко (Німеччина) - grino2011@meta.ua

Олександра Ткаченко (США) - gratsia_alex@ukr.net

Бюлетень «СУРМА» виходить з метою оперативного інформування членів ОУН про поточні справи в Організації Українських Націоналістів, налагодження більш тісніших контактів між ПУН і осередками ОУН.

Загальну інформацію про діяльність ОУН можна отримати на сайті www.kmoun.info

*З питань діяльності ОУН звертатися –
Володимир Чмир, голова Секретаріату ОУН
+38 (044) 280-16-75, +38 050-353-02-29
e-maile: oun_1929@ukr.net*